

РЕШЕНИЕ

№ 22

гр. Белоградчик, 14.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – БЕЛОГРАДЧИК, Ш-ТИ ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на седми февруари през две хиляди двадесет
и трета година в следния състав:

Председател: Божидарка Д. Йосифова

при участието на секретаря Маргарита Ал. Николова
като разгледа докладваното от Божидарка Д. Йосифова Гражданско дело №
20221310100413 по описа за 2022 година

Предявени са обективно съединени иски по чл. 140 КТ, във вр. с чл. 150
КТ, във вр. с чл. 178, ал.1, т.3, вр. чл. 187, ал. 5, т. 2 ЗМВР и лихви върху тези
възнаграждения с пр. осн. чл. 86 ал.1 ЗЗД.

В исковата молба се сочи, че ищеца е работил по служебно правоотношение с ответника, като е заемал длъжността „полицай“ в РД „ГП“ – Драгоман, ГПУ – Белоградчик. Твърди, че служебните си задължения е изпълнявал на 12/ 24 – часови дежурства и приложима е разпоредбата на чл. 187, ал. 3 ЗМВР. В исковата молба ищеца твърди, че за полагания от него нощен труд, заплащана му е единствено добавка в размер на 0.25 лв. Предвид сменния режим на работа, ищеца сочи, че е полагал извънреден труд за времето от 22.00 ч. до 06.00 ч., като от ответника не му е заплатил възнаграждение за този труд, формирано чрез превръщане на нощните часове в дневни, съобразно чл. 9, ал. 2 НСОПЗ и чл. 31, ал. 2 от Наредба № 8121з-407 на МВР за реда за организацията и разпределението на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата извън редовното работно време, режима на дежурство, времето за отдих и почивките на държавните служители в МВР /отменена/. Твърди, че положения нощен труд е следвало да бъде преизчислен по коефициент 0.143, превърнати в общ брой действително отработени часове. След отмяната на горецитираната Наредба е налице законова празнота, поради което и следва да бъдат приложени

нормите на Наредбата за структурата и организацията на работната заплата – чл. 9, ал. 2, предвиждащо сумиране изчисляване на работното време, при което нощните часове се превръщат в дневни. Сочи, че за периода 25.09.2019 г. – 10.07.2020 г. /вкл./ ответника не му е заплатил възнаграждение за извънреден труд, преизчислен по коефициент 1.143 за отработените от него часове нощен труд – общо 1 512 часа, което възнаграждение е в размер на 565.30 лв.

Поради това, ищецът претендира, ответника да бъде осъден да му заплати възнаграждение за положен извънреден труд за периода 25.09.2019 г. – 10.07.2020 г. /вкл./ за отработените от него часове нощен труд – общо 1 512 часа, в размер на 565.30 лв., ведно с мораторните лихви за забава в размер на 133.61 лв., ведно със законните лихви върху главницата, считано от датата на предявяване на исковете, до окончателното ѝ изплащане. Претендират се направените по делото разноски – за адвокатско възнаграждение в размер на 700 лв., от които 400 лв. – по иска, представляващ главница и 300 лв. – по иска за мораторни лихви.

Ищецът или негов процесуален представител не се явяват в съдебно заседание. Подробни доводи са изложени в представена по делото Писмена защита.

В подкрепа на иска са представени писмени доказателства.

Ответникът, чрез процесуалния си представител оспорват обективно предявените искове. В срока по чл. 131 ГПК, е подаден отговор от страна на ответника. Не оспорва обстоятелството, че ищеца е в служебно правоотношение с ответника. Сочи, че нормалната продължителност на работното време през нощта е 8 часа за всеки 24-часов период. При сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни, с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното работно време – 8 ч. към нормалната продължителност на работното време през нощта – 8 ч., при което коефициента е 1 – съгл. чл. 187 ЗМВР. Сочи че нормата на чл. 187 ЗМВР е специална спрямо общите правила в КТ. По смисъла на Решение от 24.02. по дело С-262/20 на СЕС, втори състав „ефективната защита по чл.12а/от Директива 2000/3/88 ЕО, не се изисква нормалната продължителност на нощния труд на полицаи и пожарникари да е по – кратка от установената нормална продължителност на труда през деня, т.е. не се налага нощния труд да е 7 ч., а съгл. ТР № 3/ 12.04.2017г. на ВКС, заключението на Съда по конкретно запитване е обвързващо и създава задължение за неговото спазване. Поради това, не е налице положен от ищеца

извънреден труд, тъй като установеното за ищеца работно време е в рамките на 24-часови дежурства и представлява установено редовно работно време. Целта на коефициента от 0.143 е увеличено заплащане на нощния труд, а не за заплащане на извънреден труд и трудът, получен чрез преобразуване с този коефициент не е извънреден по смисъла на чл. 187 ал.1 т.3 ЗМВР. НСОПЗ е неприложима, тъй като за служителите на МВР е установена еднаква продължителност на дневния и за нощния труд и коефициента е единица.

Ответникът не изпраща свой представител в съдебно заседание. Подробни доводи за неоснователността на исквете са изложени в представения отговор на исквата молба и Писмени бележки. Претендират се направените по делото разноси. Направено е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на процесуалния представител на ищеца и се моли същото да бъде редуцирано до минималния му размер.

По искане на страните, по делото е допусната и изслушана съдебно – счетоводна експертиза, в която вещото лице е изчислило размера на претендираното от ищеца възнаграждение, посредством съответните изчисления. Заключение на вещото лице е приобщено към останалия събран по делото доказателствен материал.

Съдът, като взе предвид събраните по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна:

Не се спори по делото, че ищеца работи по служебно правоотношение с ответника, като заема на длъжността „полицай“ в ГД „Гранична полиция“, РДГП – Драгоман, ГПУ – Българградчик.

От събраните по делото доказателства се установява, че през искивия период 25.09.2019 г. – 10.07.2020 г., ищеца е работил на сменен режим със смени от 12 или 24 часа, респективно е полагал и нощен труд. Липсват каквито и да било данни, а и ответника не е направил възражения, да се е противопоставил на полагането на извънреден труд. Не се оспорва и ищеца да не е отработил нормативно установените работни часове. От представените по делото доказателства и от приобщената по делото съдебно – счетоводна експертиза се установява, че на ищеца е изплатена добавка в размер на 0.25 лв. на час за положения от него труд.

С оглед данните по делото съдът приема, че исквата претенция с правно основание чл. 140 КТ, във вр. с чл. 150 КТ, във връзка с чл. 178, ал. 1, т. 3 вр. чл. 187, ал. 5, т.2 от ЗМВР, е основателна, поради следното:

Съобразно разпределената на страните доказателствена тежест, съдът взема в тежест на доказване на ищеца следните обстоятелства: наличие на служебно правоотношение между страните за заеманата от ищеца длъжност за периода 25.09.2019 г. – 10.07.2020 г. вкл. /признато/; че установеното за ищеца работно време е на 12/ 24 часови смени. /признато/; че е полагал нощен труд през исковия период – на кои дати и по колко часа, респ. извънреден труд, формиран чрез превръщане на нощните часове в дневни; размера на претендираното възнаграждение; че ответника е изпаднал в забава в заплащането на възнаграждението; размера на лихвите за забава.

Съгласно разпоредбата на чл. 176 от ЗМВР – брутно месечно възнаграждение на държавните служители на МВР се състои от основно месечно възнаграждение и допълнителни такива. Сред предвидените в същия закон допълнителни възнаграждения е и допълнително месечно възнаграждение за извънреден труд – чл. 178, ал.1, т.3 ЗМВР. Според нормата на чл. 187, ал.10 от ЗМВР "Редът за организацията и разпределянето на работното време, за неговото отчитане, за компенсирането на работата на държавните служители извън редовното работно време, режимът на дежурство, времето за отдих и почивките за държавните служители се определят с наредба на министъра на вътрешните работи".

Видно от материалите по делото и от приетата съдебно – счетоводна експертиза, ищецът, във връзка със заеманата от него длъжност е полагал труд на 12 или 24 – часови смени по график, включително и през нощта – за времето от 22:00 ч. до 06:00 ч. Отново видно от заключението на вещото лице, на ищеца е изплатено само нормативно регламентираната добавка от 0.25 лв. на нощен час, но не и извънреден труд от положения нощния труд при преизчисляването му с коефициент 1.143, с оглед приравняване на този труд към дневен /нормална продължителност на дневен труд 8 ч. – към 7 ч. нормална продължителност на нощен труд/. Това е довело до разлика между заплатеното и реално дължимото на ищеца възнаграждение за извънреден труд.

Законовите разпоредби на чл. 176 и чл. 178 от Закона за Министерство на вътрешните работи (ЗМВР) определят елементите на месечно възнаграждение на държавните служители на МВР – основно месечно възнаграждение и допълнителни възнаграждения, в т. ч. и за

извънреден труд. Нормата на [чл. 187 ЗМВР](#) определя продължителността на работното време на държавните служители в МВР подневно и на 8, 12 или 24-часови смени – сумирано за тримесечен период. При работа на смени е възможно полагането на труд и през нощта между 22: 00 и 06:00 ч., като работните часове не следва да надвишават средно 8 часа за всеки 24-часов период. Работата извън редовното работно време до 280 часа годишно се компенсира с възнаграждение за извънреден труд за отработени до 70 часа на тримесечен период – за служителите, работещи на смени, чрез заплащане с 50 на сто увеличение върху основното месечно възнаграждение.

Съгласно [чл. 31, ал. 2 от Наредба № 81213-407/11.08.2014 г.](#), при сумирано отчитане на отработеното време общият брой часове положен труд между 22: 00 и 06:00 ч. за отчетния период се умножава по 0.143, като полученото число се сумира с общия брой отработени часове за отчетния период, т. е. часовете положен нощен труд се преизчисляват с коефициент 1, 143. В Наредба № 81213-592/25.05.2015 г. и последващите наредби липсва такова изрично правило.

Съгласно [чл. 67, ал. 3 от Закона за държавния служител](#), минималните и максималните размери на основните заплати по нива и степени, размерите на допълнителните възнаграждения по ал. 7, т. 1-5, както и редът за получаването им се определят с наредба на Министерския съвет и не могат да бъдат по-ниски от определените в трудовото законодателство.

Нормите на [чл. 143, ал. 1](#) и [чл. 142, ал. 2 КТ](#) дефинират понятието извънреден труд и правото на работодателят да установява сумирано изчисляване на работното време седмично, месечно или за друг календарен период, който не може да бъде повече от 6 месеца. В [чл. 96 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските \(НРВПО\)](#) се регламентира определяне на норма при сумирано изчисляване на работното време по [чл. 142, ал. 2 от КТ](#). Съгласно [от НРВПО](#), когато се полага нощен труд, сборът от работните часове по графика на работника или служителя се изчислява след превръщане на нощните часове в дневни за смените с 4 и повече от 4 часа нощен труд с коефициента по [чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата](#). В [чл. 9, ал. 5 от Наредбата за трудовата книжка и трудовия стаж \(НТКТС\)](#) се определя пресмятането на трудовия стаж при сумирано работно време – с превръщане на нощните часове в дневни за

смените с повече от 4 нощни часа.

Въз основа на тези разпоредби, при логическо и правно тълкуване на закона, съдът намира, че волята на законодателя е да признае нощните часове, преизчислените в дневни, с коефициент 1.143, както за целите на изчисляване на отработените дни и пресмятане на трудовия стаж, така и за отчитането на извънредния труд.

Според съда, в нормите на ЗМВР и подзаконовите актове, посочени по –горе, е налице празнота, която следва да се преодолее съобразно чл. 67, ал. 3 ЗДС, чрез субсидиарното приложение на чл. 9, ал. 2 от Наредбата за структурата и организацията на работната заплата (НСОРЗ), според която, при сумирано изчисляване на работното време нощните часове се превръщат в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установени за подневно отчитане на работното време или с 1.143, коефициент получен при деление на нормалната продължителност на дневното (8 часа) и нощното (7 часа) работно време. Възприемането на обратното становище би поставило държавния служител в МВР в неравностойно положение спрямо работниците и служителите, чиито правоотношения се регулират от Кодекса на труда и подзаконовите нормативни актове.

В горният смисъл е и Решение по дело № С-262/20 на Съда на Европейския съюз, в което са изложени мотиви, че не се налага да се приема национална правна уредба, която да предвижда, че нормалната продължителност на нощния труд за работници в публичния сектор е по-кратка от нормалната продължителност на труда през деня. Във всички случаи в полза на такива работници трябва да има други мерки за защита под формата на продължителност на работното време, заплащане, обезщетения или сходни придобивки, които да позволят да се компенсира особената тежест на нощния труд.

Допълнителното заплащане от 0.25 лв. на час, което е начислено и изплатено на ищеца, не съставлява компенсаторен механизъм за служители в МВР по начин, различен от прилагания за работещите по трудово правоотношение. Останалите придобивки – ранно пенсиониране, безплатна храна, униформено облекло, обезщетения при прекратяване на служебното правоотношение в по – голям размер и др. съдът не счита като такива,

компенсиращи тежестта на полагания нощен труд. Налага се извод за липсата на такъв механизъм за гарантиране на защитата на здравето и безопасността на служителите в МВР, с оглед по – голяма продължителност на нощния труд.

Поради това, включеният в рамките на дежурството нощен труд на ищеца следва да бъде приравнен на дневно работно време, въз основа на което да бъде определен реално положеният от него труд за исковия период. Да се приеме обратното би означавало да се допуснат различни системи на отчитане на нощния труд от служителите в МВР а това би довело до неравностойното им третиране.

По тези съображения съдът намира, че исковата претенция за заплащане на неизплатено възнаграждение за положения от ищеца нощен труд, при сумирано изчисляване на работното време, при превръщане на нощните часове в дневни с коефициент, равен на отношението между нормалната продължителност на дневното и нощното работно време, установено за подневно отчитане на работното време в процесния период, получен след преобразуване на положените часове нощен труд в дневен, се явява доказана по своето основание.

Горното тълкуване е в съответствие и с основния правен принцип за равенство и недопускане на дискриминация, закрепен и в чл. 6 от КРБ и чл. 14 от ЕКЗПЧОС. В този смисъл е константната практика съдилищата.

При тези мотиви, съдът приема, че ищеца в условията на пълно и главно доказване е доказал обстоятелствата, разпределени му в тежест на доказване с доклада по делото – че е полагал нощен труд през исковия период, както и размера на претендираните възнаграждения.

От направените от вещото лице изчисления се установява, ищеца е отработил 462 часа нощен труд за времето от 22.00 ч. до 06.00 ч. Така, при преобразуване на нощния труд в извънреден посредством преизчисляване с коефициента – 1.143, отчетените часове нощен труд, положени от ищеца, приравнени към дневен труд, се увеличават на 528.07 часа. Така разликата от 66.07 часа, се явява труд над нормативно установения, който не е заплатен на ищеца от ответника.

Паричната стойност на подлежащия на плащане извънреден труд, за който безспорно се доказва, че е положен, получен чрез преобразуване на

нощния труд в дневен, за процесния период от 66.07 часа, е 565.30 лв., видно от заключението на вещото лице.

Предвид изложеното, съдът приема, че ищеца доказва основателността на така предявения иск. Посредством института на изменение на иска по реда на чл. 214 ГПК, ищеца измени претенцията си до размер, съответстващ на заключението по допуснатата експертиза.

Поради това, съдът уважава предявеният иск за неизплатени възнаграждения за положен извънреден труд с пр. осн. чл. 150, във вр. чл. 140 КТ, вр. чл. 178, ал.1, т. 3, вр. чл. 187, ал.5, т. 2 ЗМВР, за сумата от 565.30 лв.

По иска за мораторни лихви за забава.

С оглед основателността на главния иск, то основателен е и акцесорния иск за мораторни лихви за забава. Плащането от страна на ответника на дължимото възнаграждение не е извършено своевременно, поради което и ответника дължи лихви за забава. Претенцията за мораторна лихва за забава за исковия период върху главницата е в размер на 133.61 лв., в какъвто смисъл е и заключението на вещото лице.

Основателна е и претенцията за заплащане на законни лихви върху главницата, считано от предявяване на иска до окончателното изплащане на главницата. От този момент, ответника е поканен да плати, поради което същия дължи и законна лихва, считано от 25.08.2022 г. – датата на подаване на Исковата молба в съда.

По разноските:

Предвид изхода на делото – съдът уважава така предявените искове, то ответника следва да понесе в своя тежест направените разноски, от заплащането на които ищеца е освободен съгл. чл. 83, ал.1, т. 1 ГПК, както следва: по сметка на РС – Белоградчик – държавна такса в размер на 50.00 лв. (върху двата обективно съединени иска), 90.00лв. – възнаграждение за вещо лице, както и 5.00 лв. – в случай на издаване на изпълнителен лист в полза на съда за държавната такса и 5.00 лв. – в случай на издаване на изпълнителен лист в полза на ищеца за присъдените му суми.

Ответникът следва да плати на ищеца и направените по делото разноски за адв. възнаграждение. С Исковата молба се претендира заплащане

на такова в размер на 700 лв. съгласно Договор за правна защита и съдействие от 25.08.2022 г. Видно от Договора за правна защита и съдействие е посочено, че сумата представляваща адвокатско възнаграждение е изплатена в брой. По този начин са покрити критериите на т. 1 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013 г. на ВКС по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК.

По направеното с Отговора от ответника възражение по реда на чл. 78, ал. 5 ГПК – за прекомерност на адвокатското възнаграждение на ищеца, съдът намира, че същото е неоснователно. Видно от Договора за правна защита и съдействие и представения списък за разноските, размера на възнаграждението е претендирано в съответствие с цената на всеки един от предявените обективно съединени искове. Съдът намира, че възнаграждението не е прекомерно, тъй като в случая размера на адвокатското възнаграждение за всеки иск, е съобразено с цената му, и е в съответствие с чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в редакцията ѝ от 04.11.2022 г. За главния иск, възнаграждението е претендирано в минималния размер, а по отношение на акцесорния иск за лихви, възнаграждението е дори под минимума. Освен това, съгласно установената практика, не само цената на иска е определящия критерии за присъждането на адвокатското възнаграждение. Основанието по [чл. 78, ал. 5 ГПК](#), се свежда до преценка за съотношението на цената на адвокатска защита и фактическата, и правна сложност на делото. В случая, правната защита, предоставена на ищеца от неговия процесуален представител, се изразява в изготвяне на обстоятелствена и мотивирана искова молба, депозирането на допълнителна молба, искане за изменение на исковете, становище по съдебно – счетоводна експертиза и други. Предвид горното, съдът намира, че така претендираното от ищеца възнаграждение за процесуалния му представител не е прекомерно, поради което не го редуцира.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“ – гр. СОФИЯ, бул. „Княгиня Мария Луиза“ № 46, представлявана от Главен комисар Р. Д. – Директор, ДА ЗАПЛАТИ на **П. К. И.** от с. П., обл. М., ул.

„.....“ № .., с ЕГН *****, представляван от адв. С. И., със съдебен адрес : гр. В., ул. „.....“ № .., сумите: **565.30 лв. (петстотин шестдесет и пет лева и тридесет ст.)** – неизплатено възнаграждение за положен извънреден труд за периода 25.09.2019 г. – 10.07.2020 г. – на осн чл. 150, във вр. чл. 140 КТ, вр. чл. 178, ал.1, т. 3, вр. чл. 187, ал.5, т. 2 ЗМВР, както и **133.61 лв. (сто тридесет и три лева и шестдесет и една ст.)** – мораторни лихви за забава върху главницата, считано от изискуемостта на всяко едно от вземанията до датата на подаване на исковата молба, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 25.08.2022 г. – датата на подаване на исковата молба, до окончателното ѝ изплащане.

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“ – ГР. СОФИЯ, бул. „Княгиня Мария Луиза“ № 46, представлявана от Главен комисар Р. Д. – Директор, ДА ЗАПЛАТИ по сметка на РС – Белоградчик, 50.00 (петдесет) лв. – държавна такса (съобразно уважените обективно съединени искове), 90.00 (деветдесет) лв. – възнаграждение за вещо лице 5.00 (пет) лв. – държавна такса в случай на служебно издаване на изпълнителен лист за държавните такси в полза на съда, и 5.00 (пет) лв. – в случай на издаване на изпълнителен лист в полза на ищеца за присъдените му суми.

ОСЪЖДА ГЛАВНА ДИРЕКЦИЯ „ГРАНИЧНА ПОЛИЦИЯ“ – ГР. СОФИЯ, бул. „Княгиня Мария Луиза“ № 46, представлявана от Главен комисар Р. Д. – Директор, ДА ЗАПЛАТИ на **П. К. И.** от с. П., обл. М., ул. „.....“ № .., с ЕГН *****, представляван от адв. С. И., направените по делото разноси в размер на 700.00 (седемстотин) лв. – адвокатско възнаграждение.

На основание [чл. 242, ал.1 ГПК](#) решението подлежи на предварително изпълнение в частта за присъденото възнаграждение за работа.

Решението подлежи на обжалване пред ВОС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Белоградчик: _____